

Slovenska Krajina.

Beltinci. Naš dopisnik JNSarskega glasila »Domovine« je v zadnji številki posredoval glas vprijočega. Najprej hvali in diči svoje delo, s katerim se krinka pred našim ljudstvom, naj vendar potapljačemu čolnu JNS hiti na pomoč, da če že drugo ni mogoče rešiti, naj vendar njihov ovčji kožuh reši, ker še sedaj ni prijetno vreme za volkove. Nato stresa razne fantazije, ki so, dobro vemo, naperjene proti našim katoliškim fantom. Kolikor more, obceľuje naše fante z nekim vandalizmom. To se nam čudno zdi, zakaj je dopisnik prejšnje čase molčal o vandalizmu? Mi bi gospoda dopisnika prosili, da če že hoče biti pravičen sodnik, naj prej sebe sodi in potem šele druge, ter se o stvari vedno najprej informira, preden jo da v javnost. Če pa gospoda dopisnika zaradi napredka kmečke mladine napada živčna bolezen, mu svetujemo zdravnika, ljubi bližnjega.

Gornja Lendava: Komaj je malo posijalo sonce po mokri in blatni pokrajini, je začela naša občina s svojim delom. Prva njena skrb je sedaj popraviti ceste. V par dneh se bo začela popravljati cesta, ki vodi od banovinske ceste proti cerkvi in v krčmo. Sedaj se bo popravila cesta od »marofa« do gasilskega doma. Odkar stoji Lendava, je bila ta cesta prava sramota za naš kraj in to kljub temu, da bi moralo skrbeti za to cesto naše veleposestvo. Šele sedanji župan bo moral to sramoto popraviti, kakor tudi veliko drugih stvari, ki čakajo že leta in leta, da bi jih kdo uredil, pa se ni nihče brigal za nje. Tudi prostor pred cerkvijo se bo uredil in zasul velik jarek tik pod cerkvijo, tako da bomo dobili prav lep prostor pred cerkvijo. Naš kraj je po svoji naravni krasoti prav primeren za letovišče, samo malo urediti je treba vse, kar spada k letovišču in tujci bodo prihajali k nam naužit se svežega goričkega zraka. — Velikonočni dež je naredil prav občutno škodo po vseh naših vaseh. Še hiše so se rušile ob vznožjih radi zrahljanja tal in vode. — Pri nas umirajo ljudje kar naprej; že dolgo smo prekoračili polovico od števila smrtnih slučajev lanskega leta. Število rojstev pa je letos prav malo, najmanjše, kar smo jih imeli po vojni. — Zadnjič smo poročali o naših delavcih, ki želijo v Nemčijo. Pa menda ne

Pri osebah, ki jim ni mogoče veliko kretati, pa zaradi tega trpe na zapeki in motnjah v prebavi, spremljanih na istočasnem pomanjkanju teka, nudi večtedenska kura z naravno

FRANZ - JOSEFOVO

grenčico zelo dobre uspehe. Uživa se dnevno ena celura časa.

FRANZ - JOSEFOVE

vode zjutraj na tešče in zvečer, predno ležete spat.

Ogl. reg. S. br. 30474/35.

bo nič, tako da so se zastoj veselili Nemčije. — Občinski urad je pod kaznijo prepovedal metati blato iz jarkov na ceste. Edino prav, ker so s tem ceste strašno pokvarili. Tudi ograjo, ki vodi od cerkve h gradu, so začeli rušiti, zato bo vsak tak nepridiprav plačal 10 Din kazni, če se ga zaloti pri tem prav hudobnem in neumnem

Hoče. Na splošno željo občinstva bo Prosvetno društvo v Hočah v nedeljo 18. aprila ponovilo sijajno uspešno in obiskano veseligr, ameha, zabave in razvedrilapoično »Dva para se ženita«. Predstava se vrši samo enkrat v »Slomščkovem domu« in sicer ob pol osmih zvečer. Zahteva občinstva po ponovitvi vam je najboljša zagotovilo, da vam ne bo žal, če pogledate našega »fanta od fare, presnelo nazaj, Bobka«, ki vam bo ostal za vedno v spominu. Pridite!

Loče pri Poljčanah. Mlado je še kat. prosvetno društvo, saj še ne obstoja niti pol leta, a že drugič nas bo razveselilo z lepo igro na šolskem odru v soboto 17. t. m. zvečer in v nedeljo 18. t. m. popoldne. Pridite, da vidite naše delo in nas po njem sodite. Igra se vrši »Pri kapelici« in pod varstvom Matere božje. Vstopnina običajna. Na svidenje od blizu in daleč v obilnem številu!

Velika Nedelja. Dekliški krožek pri Veliki Nedelji vprižori v nedeljo 18. aprila, popoldne po večernicah v tukajšnji križniški dvorani prireditve, posvečeno našim mamiciam. Na sporedu so deklamacije, pesmi in igra »Dorica, božji

delu. Tisti pa, ki bo takega naznanil, dobi 50 dinarjev nagrade. Lep zaslužek, zato na delo za takimi tiči. — 12. t. m. so nas zapustili vojaki-regruti. Letos jih imamo veliko. Kako lepo je bilo videti, ko so prišli k sv. spovedi in tudi vojaške molitvenike nesejo s seboj.

Ziški. Blagi Jožek Horvatov je z Gospodom zaspal na Veliko soboto. Ljubi Jezus ga je vzel nad vse priljubljeni in dobri katoliški družini g. Horvat Antona, predsed. tukajšnje občine. Ljubi Jožek! Tvoj večni »Gospodar-Aleluja« je tolažba vsem Tvojim.

Doi Bistrica. Rožico-Angelico Hertl je 4. aprila zagrnila hladna zemljica. Draga Angelica! Imela si okrog sebe vse svoje prijateljice-šolarke, ki so Te s svojo in Tvojo dobro nad vse priljubljeno vzgojiteljico gđc. Veganovo obdale s pomladanskim zelenjem in pesmico v Tvoj zadnji pozdrav. Angelica! Moli za ateka in mamico in ne pozabi nas!

otroke. Prostovoljni prispevki so namenjeni za novo dekliško zastavo. Upamo, da bo obilna udeležba razveselila dekleta, zlasti vabimo vse naše dobre matere!

Sv. Tomaž pri Ormožu. Prosvetno društvo priredi v nedeljo dne 18. aprila, ob pol štirih popoldne v Društvenem domu pristrčno materinsko proslavo s pestrnim sporedom.

Št. Jurij ob južni žel. Dekliški krožek Katol. prosvetnega društva je priredil v dneh 3. in 4. aprila stanovska predavanja za dekleta v št. Juriju in okolici v zvezi z »matersko proslavo«. V soboto 3. aprila ob 8. uri zjutraj smo začeli s sv. mašo. Tečaj je v dvorani Katoliškega doma otvoril g. kaplan Jakob Vraber z uvodnim nagovorom o namenu tečaja, gđc. Remšertova iz Celja je govorila o »sodobni miselnosti z ozirom na d-ke in njenih vzrokih«. Drugo in tretje predavanje: »dekle in komunizem« in »dekle in socialno vprašanje« je imela gđc. Zadržčeva, katehistinja iz Maribora. Vesela domača pesem je donela v odmorih v dvorani Katoliškega doma, ki so jo napolnila dekleta, 150 do 160 po številu. Popoldne ob dveh se je tečaj nadaljeval. »Kako naj bo slovensko dekle« je povedal g. Hanžetič, duhovni vodja »Dekliške podzveze« v Celju. Zvečer ob osmih se je uprižorila Meškova igra »Matka«. — V nedeljo 4. t.

»Vsak možak ne more biti kapucinar. Bogu je treba tudi streharjev.«

Nekaj časa sta molčala, potem je rekla Cenca in oprezovala, kaj bo dejal on:

»Hiša in kar je še drugače mojega — to naj podeduje Anza Kresnik, ki sem ga vzela za svojega.«

»Torej grofov jagar,« je potrdil Gašpar. »Kakor boš naredila, tako pa bo. Le zapisati daj!«

»Kaj še! Mar bom na veliki zvon obešala, kaj imam in komu dam!«

»Ne gre drugače! Na sodniji daj zapisati, da bo veljalo!«

»Tebi povem. Saj zato sem te klicala.«

»Ena priča je premalo; vsaj tri morajo biti. Sicer pa nihče ne ve, kateri bo prej umrl, ti ali jaz.«

»Menda vendar ti, ki te smrt veseli! Jaz še dolgo ne bom umrla.«

»Teda ne vem, čemu sem prišel. Ali ti je strehe treba? Streha, to ti rečem, je najboljši zdravnik, kadar koga po sklepih trga.«

»Molči z norci! Resno besedo imam s teboj.«

»Le govori! Resne besede imam rad.«

»Kako naj naredim, da bo Anza moj dedič?«

»Čisto lahko! Pojdi na sodnijo ali pa poprosi gospode, da pridejo k tebi, in povej jim, da postavljaš Anzana za svojega dediča! Ni ti treba gospodom

nobenih računov naštevati, kaj in koliko; to ti bodo že sami vse našli in popisali, ko boš umrla.«

»Pa ne bom umrla,« je zavpila Cenca, potem jo je začelo tako dušiti, da ni spravila glasu iz sebe.

»Cenca, za božjo voljo,« se je Gašpar prestrašil, »po župnika je treba; po župnika pojdem.«

»Ne — ne — ni ga treba, nočem ga. Bo že bolje,« je ječala.

Ko je spet prišla do sape, je vprašala s slabotnim glasom:

»Kje je Anza? Zakaj ga ni? Že več ko deset tednov bo, kar ga nisem videla.«

»V Šmarju pravijo, da se ljudi ogiblje in ne mara nikogar srečati.«

»Ubogi pob! ... Ljudje ga preganjajo.«

»Nihče mu ne stori kaj — bi tudi ne bilo varno! Ampak v glavo si je vtepel, da ga ves svet mrzi.«

»Ti ga tudi mrziš.«

»Jaz? Ravno narobe je res. Jaz bi ga prav rad imel, ko bi le tak divjak ne bil.«

»Ne more kaj zate. Drugi so temu krivi.«

»Kdo pa?«

»Nikar zmerom ne izprašuj!« se je razjezila, potem je zopet začela sopihati, tako da se je vsa tresla.

mesece, namreč od začetka maja do julija, v glavnem pač zato, da bodo imeli inozemci dovolj priložnosti, si temeljito ogledati London. Predvidenih je nad trideset velikih sprejemov na dvoru, državnih banketov, zabav na prostem, dvornih plesov, izlet na škotsko, parada mornarice itd. Kronanski sprevoz bo meril v dolžino deset kilometrov, tako, da bodo prišli pač vsi gledalci in radovedneži pri tem na svoj račun.

Manj lokomotiv, večja zmogljivost

V zadnjih letih število lokomotiv v Zedinjenih državah stalno nazaduje, pri tem pa je opazovati, da prav tako stalno, narašča njih zmogljivost. To je v zvezi s tem, da

m., ob pol osmih zjutraj je bila za udeležence tečaja zborna sv. maša z ljudskim petjem; cerkveni govor jim je pokazal pot, kako postati krepostna žena, kakoršno zahteva slovenski narod. Po cerkvenem opraviilu je gđc. Maroltova iz Celja predavala »o našem tisku«. Vso lepoto krščanskega življenja in njegovo pot je pokazala v svojem globoko zamišljenem govoru »deklet v krščanstvu« domača učiteljica gđc. Stanka Schreinerjeva. »Poslanstvo dekleta« je predvsem v dejavni ljubezni, ki more zdraviti rane naše družbe. S tem govorom je zaključila predavanja gđc. Krušičeva iz Celja. — Primeren sklep tega tečaja je bila »materinska proslava« v nedeljo popoldne. Dekliški krožek je vprizoril Meškovo dramo »Matie«, ki odkriva neizčrpne globine materinske ljubezni. Kot uvod je podala tople besede o materi tudi domača učiteljica gđc. Jagrova. Spremljale so igro: zborna deklamacija deklet »Sirota« in simbolična slika »Kaj pa delaš, Anzeljček«. Najpristranejšje veselje je napravilo »rajanje malih Slovencev«. Zlata semena so padala ob tečaju v dekliška srca. Naj Bog blagoslovi to setev, da bi dekleta mnogo doprinesla k preporodu slovenskega ljudstva!

Slovenci v Zagrebu. Velikonočne praznike, ki so bili letos na zunaj pusti in sneženi, smo pri Sv. Roku lepo preživeli. Ljudi je prišlo vedno več, kot jih je moglo v cerkev. Tudi belo nedeljo, ko je preteklo že šesto leto, kar se zbiramo pri Sv. Roku, smo skromno, a lepo proslavili. Po praznikih pa se je začelo zopet življenje v Slomšekovem društvu, kjer je bilo ob praznikih nekoliko mrtvo. Zopet imamo predavanja, zopet so pevske in igralske vaje. Za prihodnjo nedeljo 18. aprila zvečer ob osmih, namreč pripravljamo

Za mesec maj

vam nudimo sledeče kipe:

Srce Marijino								
cm	17	20	25	30	35	37	42	
Din	25.-	44.-	50.-	50.-	94.-	102.-	110.-	
Marija Brezmadežna								
cm	12	15	21	25	28	30		
Din	8.-	12.-	30.-	56.-	45.-	62.-	70.-	80.-
cm	42	60	85					
Din	150.-	300.-	400.-					
Lurška Marija								
cm	16	20	25	37	42	50	65	90
Din	12.-	40.-	50.-	102.-	125.-	160.-	155.-	350.-
Marija z Jezusom								
cm			25	65				
Din			55.-	160.-				

Pri naročilu napišite velikost in ceno.

Priporočamo se za naročila!

TISKARNA SV. CIRILA V MARIBORU.

mo kar dve igri s petjem. Nastopili bodo naši pevci in pevke, ki so že večkrat pokazali svoje lepe glave in igralske zmožnosti. Pričakujemo polno dvorano poslušalcev. Tudi ob ponovitvi »Ben Hurja« je bila prireditev zadovoljivo obiskana.

Odprta noč in dan so groba vrata.

Prevalje. Ob ogromni udeležbi vse župnije na velikonočni ponedeljek pospremili k zadnjemu počitku občinskega tajnika Franca Müller. Pokojni se je rodil 4. oktobra 1884 kot sin zavednih slovenskih staršev v št. Janžu v Rožu na

Koroškem. Udeleževal se je povsod kot zaveden Slovenec. Več let je bil slovenski občinski tajnik v Slovenskem Pilberku, nato pa občinski tajnik v Libuči pri Pilberku, in sicer pod županom Podričnikom, Hartmanom in Kraljem. Med

postavljajo čedalje močnejše stroje v promet. Najvišje število lokomotiv, namreč 65.358, je bilo v Uniji leta 1924. Odtlej je število neprestano nazadovalo. Statistika podaja naslednjo sliko: Leta 1916 je bilo 61562 lokomotiv s povprečno vlačilno silo 33.188 kg na lokomotivo. L. 1924, kakor rečeno 15.358 lokomotiv s povprečno vlačilno silo 39.980 kg. L. 1934, torej deset let pozneje, je bilo lokomotiv 48.000, vsaka pa je lahko vlekla 47.700 kilogramov.

Vojak v fraku in cilindru. Miličniki, ki se bore na strani španske vlade, so valed pomanjkanja uniform oblečeni v tako obleko, kakor jo pač najdejo. Zadnje dni pa je padel v roke kot ujetnik

»Cenca,« se je brat prestrašil, »hudo si bolna. Gledati bo treba, da dobiš pomoč v hišo. Rekel bi ...«

»Ne, ne,« mu je segla v besedo in glas ji je donel zopet močnejše. »Nekaj bi ti rada povedala, nekaj — če boš tiho.«

»Pusti zdaj! Saj vidiš, kako te daje, če govoriš,« jo je opomnil, radoveden je pa le bil.

»Pa moram!« je bila trdovratna. »Če sem tudi obljubila, da bom tiho — enkrat le mora na dan! Anza ne sme na večno trpeti zaradi te krivice.«

»Tedaj povej, če misliš, da ti bo potem laže, pa le hitro,« je silil možičelj.

Cenca pa je stisnila ustna in molčala. Po vsem telesu je drgetala, hlastala je po sapi: videti je bilo, da je vihra v njeni duši in da se ne more odločiti. Iznenada je dvignila glavo in sunkoma izbruhala iz sebe čudno pripoved:

»Anza, moj rejnec, ni Kresnik, ampak — ampak Kristalnik ... Njegova mati je grofična Lucija Kristalnik, zdaj grofica Javorska. Grofična se je spečala z enim izmed očetovih hlapcev in je s tem dobila otroka ... Anzana ... Stari grof Kristalnik ni smel o tem nič izvedeti; bil je strašno nagel, bil bi hlapca na mestu ustrelil in hčer na žive in mrtve pretepel ... Zato je prišla grofična Lucija k nam v Črni boršt. Zdravnik ji je svetoval smrečje, ker je verjel, da ima na pljučih kaj ... Meni in mojemu možu je obljubila veliko denarja, če ji pomagava, da se pred svetom

časom jugoslovanske uprave v plebiscitnem delu je bil tudi član Narodnega sveta. Po nesrečnem plebiscitu je prišel za tajnika v občino Prevalje leta 1921. Bil je tudi tajnik gasilske čete in odbornik kluba koroških Slovencev. Pred hišo žalosti je zapel moški zbor »Vigred se povrne«. Iz Pilberka in Libuči so prišli gasilci in tudi pevci. Nad vse častno so bile tudi zastopane gasilske čete iz vse doline. Domača gasilska četa je spremljala pokojnika tudi z godbo. Pogreb je vodil upravitelj župnije g. kaplan Mlaček Jožef ob asistenci kaplanov škafarja in Močilnika. Ob grobu so se od rajnega poslovili kaplan Mlaček, župan Kugovnik, Lahovnik in Fr. Kranjc iz Slovenjgradca. Naj počiva v miru! Preostali pa naše iskreno sožalje! — Na belo nedeljo so pokopali Matijo Renner, po domače Elekerja, ki je po dolgi in mučni bolezni umrl v 75. letu starosti. Pokojni je bil tudi 40 let cerkveni ključar farne cerkve. Ob odprtem grobu se je poslovil od njega mežiški g. župnik J. Hörnbek. Naj v miru počiva!

Hoče. Dne 1. aprila je umrl v mariborski bolnišnici mladi Vilko Toplak, učenec 1. razreda ljudske šole pri Devici Mariji v Brezju, župnije Hoče. Stopil je na rjav žrebčelj, se zastrupil in v par dneh je umrl. Njegova smrt je napolnila z žalostjo in tugo srca dragih staršev, učiteljev in součencev. Kajti sedemletni Vilko je bil dober, blag, ubogljiv sin svojim staršem, izredno nadarjen, pazljiv in marljiv učenec svojim učiteljem. Z njim je zgubila brezijska šola najboljšega učenca, za katerim vsi žalujemo. Svojo ljubezen do njega smo mu pokazali s prekrasnim pogrebom, kakoršnega mariborsko pokopališče na Pobrežju že dolgo ni doživelo. Vsi učenci brezijske šole so se zbrali že mnogo pred 3. uro popoldne v soboto 3. aprila na pobrežjskem pokopališču, kjer smo truplo dragega Vilka položili k večnemu počitku. Od rajnega so se poslovili številni sorodniki in znanci, šolski upravitelj g. Petrovič in razredna učiteljica gđc. Šaur. V ganljivem govoru je katehet g. Jerman orisal mlado pa lepo, vzorno življenje mladega dečka, pridnega ko angelj. Nato so součenci dobesedno zasuli mlado gomilo z rožami in vencji. Spavaj sladko, dragi Vilko!

Sv. Marko niže Ptuja. Velik pogreb, kakor ga že dolgo ni videla markovska župnija, se je

skrije ... Precej časa je ostala pri nama v lesu ... tu se je otrok rodil ... Midva sva dejala, da je sin njegove bratranke, ki da je v Celovcu umrla, ko ji je otrok prišel na svet ... Nihče ni kaj sumil in do danes nihče ni prišel na to goljufijo.

Utrujena je omahnila žena v naslonjač in si je oddahnila, kakor da se je iznebila težkega kamna, ki jo je tlačil na prsih. Gašpar je sedel tiho kakor zajec in je poslušal z usti in ušesi; rad bi bil še več kaj čul. Ko sestra ni več zinila, je vprašal:

»Cenca, ali je res vse to, kar si zdaj povedala?«

»Ko ne bi bilo, bi ti ne bila pravila,« ga je ošvrknila.

»Ljudje pa pravijo, da so njegovi starši neki cirkuški komedijanti.«

»Ljudjem obvisijo jeziki navadno na kaki kozlariji.«

»Kako pa je potem prišel Anza h komedijantom v cirkus?«

»To nikogar ne briga,« je zavpila ženska jezo in se začela zopet tresti.

Čez nekaj časa je Gašpar zopet poprašal:

»Ali ve Anza kaj za svojo pravo mater?«

»Ničesar ne ve. Razen mene in grofice Lucije ve morda še mladi grof Kristalnik, pri katerem je Anza za jagra, kaj o tem. In zdaj še ti. Drugače pa živa duša ne.«

vil v spremstvu treh gg. duhovnikov v nedeljo 4. aprila dopoldne po Markovcih od hiše žalosti do župne cerkve in potem na pokopališče, ko smo spremljali k večnemu počitku vriega, komaj 23letnega mladeniča Janeza Primožiča. Bil je doma iz dobre krščansko-zavedne hiše, kar je tudi pokazal v vsem svojem življenju in delovanju. Postal je žrtev zavrtnatne bolezni jetike, ki ga je v šestih tednih spravila v grob. Neprecenljivo je njegovo delo za podvig in procvit vseh naših katoliških društev. Bil je član in odbornik Bralnega društva, izvrsten igralec na odru, član fantovskega odseka in priden cerkven pevec. Težko nam bo nadomestiti zlasti v društvenem delu to vrzel, ki nas je zadela s smrtjo našega Janeza. Pa, kakor smo čitali na enem izmed vencev napis: »Mi člani Bralnega društva molimo za tvojo dušo«, tako v resnici hočemo prositi Vsevišnjega Boga, da naj bo njemu bogat plačnik, žalujočim staršem in sestram pa najboljši tolažnik!

Svetinje. Na praznik sv. Jožefa smo tukaj spremljali k večnemu počitku Antona Pfeifferja,

mlinarja iz Mihalovcev. Rajni, ki je dočkal čez sedem križev, je bil mnogo let oskrbnik goric graščine Ormož in velikonedeljskega križniškega reda. Zalost domačih je bila tem večja, ker je rajni umrl na potu domov. Pri odprtem grobu se je poslovil od rajnega v lepih besedah predsednik mlinarske zadruge g. Peter Zadravec iz Ormoža v spremstvu drugih mlinarjev iz okolice. Rajni zapušča žalujočo ženo in dve nedorasli hčerki. Naj mu sveti večna luč! Preostalim sorodnikom naše sožalje!

Sv. Jernej pri Ločah. Tukaj je umrl 79 let star Ofiž Blaž, prejšnji dolgoletni organist in cerkvenik. Bil je samouk v orgljanju, a tudi v vsakem drugem oziru silno »praktičen«. Dasiravno se nikoli ni učil pri nobenem mojstru, se mu je vendar vse posrečilo, kar je v roke vzel. Bil je krojač, fotograf, kijučavničar, mizar, popravljal je ure in harmonike in delal celo harmonije. Enega ima naša šola, in si ga lahko vsak ogleda. »Škoda je Ofiža in njegovega znanja, ki gre z njim v grob« tako tukaj splošno sodijo. Naj v miru počiva!

brane prispevke se je nabavilo in razdelilo: 51 parov novih čevljev, 10 starih popravljenih, blago za obleke 41 deklicam, flanelja, barhenta in platna 112 otrokom, drugim nogavice, odeje, živila. Stroški znašajo: za čevlje 6173 Din, za blago 2834.50 Din, za druge potrebnosti 322.50 Din. Svota vseh izdatkov je 9330 Din. Od te svote so domači obrtniki prejeli 5141 Din, ostalo je šlo za blago. Socialni odsek izreka vsem blagim darovalcem in dobrotnikom v imenu obdarovane revne šolske mladine najtoplejšo zahvalo.

Sv. Marjeta ob Pesnici. Nezaslišana surovost ali neumnost. V službi nekega tukajšnjega posestnika sta se sprla hlapec in dekla. Da si pohladi svojo jezo, je hlapec s pomočjo sosednjega hlapca neke noči živim gospodarjem svinjam narezal vse parklje. Po živinozdravnikem ogledu ni gotovo, da se bodo svinje vsled preobilenega gnojenja ran mogle pozdraviti ter gospodar že sedaj trpi prav občutno škodo. Po zaslugi marjeških orožnikov čaka še komaj 15letnega zlikovca in njegovega hudobnega tovariša zaslužena kazen. Dogodek je vsled svoje izredne neumiljenosti vzbudil ogorčenje cele župnije, saj slične hudobije ne pomnijo najstarejši župljani.

Apače niso navajene na točo, celo v poletnem času redkokečad pade malo toče. Letos pa je bila izjema. Toča, ki je dne 7. aprila popoldne prihrumela iz Halbenraina preko Mure v smeri proti Sv. Benediktu v Slov. goricah, si je Apače vzela za svoje središče. V nekaj minutah je bilo belo kot v najhujšem snežnem meteu. Polje, ki letos ne kaže dobro, in sadonosniki so precej trpeli. — Župnik g. Ivan Cilenšek je te dni odšel na operacijo v ormoško bolnišnico. Farani želijo, da bi se preč. gospod kmalu zdrav vrnil med nje.

Mala Nedelja. Po enoletnem oddihu se je naša JNS naenkrat zopet zganila. Imela je na cvetno nedeljo svoj občni zbor. Mislimo, da o svojem delu tokrat ni imela kaj poročati, ker se skozi celo leto ni nič čulo o njenem življenju. Zato pa so poročali o delu drugih. Še celo o našem občinskem odboru so dali izčrpno poročilo. Hudo so ga prijeli, ker baje nič ne dela, posebnost ker še ne nadaljuje započete ceste v Rožnem dolu itd. Ko smo bili mi, so rekli neki velemož, se je delalo na cestah; občinski dom imamo, ta-

Prevalje. Predpretekli teden je pogorela hiša Marije Konečnik, posestnice na Lomu pri Mežici. Nesreča je tem večja, ker je pred tremi leti udarila streha v hlev, ki ga je šele letos dokončala. Vendar pa pričakujemo od sosedov, da ji v tem trenutku priskočijo na pomoč! — S 1. aprilom se je preselil sedež sreskega načelnstva iz Prevalj v Dravograd. Vse dni, ko je trajala preselitev, je bil Dravograd okrašen z zastavami. Občinski odbor v Dravogradu pa je imenoval sreskega načelnika g. Ivana Milača za častnega občana.

Sv. Anton na Pohorju. Prihodnjo nedeljo, tretjo po Veliki noči, bo pri nas sv. opravilo po navadi, to je ob devetih, ker se lani romarski shod ni obnesel. Pač pa bi bilo dobro, če bi se zavedni Antončani udeležili igre »Dom« v Ribnici, ki jo priredi Katoliško prosvetno društvo v Katol. domu istega dne ob treh popoldne.

Sv. Antona na Pohorju. Po neznosno grdih

dneh, kar se vremena tiče, je nastopila spomlad. Vse že brsti in poganja. Poljsko delo se je pričelo. Želimo le, da bi »španska«, ki nas nadleguje, kmalu prenehala ter jo odkurila, na špansko! — Vse častilce sv. Antona opozarjamo na te-le shode: binkoštni ponedeljek 17. maja, Antonovo 13. junija in na »lepo nedeljo« 20. junija.

Ruše. Socialni odsek občinskega odbora v Rušah je o Veliki noči sklenil pomožno akcijo za preskrbo revne in pridne šolske dece z najpotrebnejšo obleko, obutvijo in perilom. Nabral je v ta namen pri industrijskih podjetjih, društvi in posameznikih svoto 11.093 Din. Darovali so: Tvorica za dušek 4000 Din, Industrijsko podjetje Pogačnik 1000 Din, g. ravnatelj Krejci 500 Din, Posojilnica Ruše 500 Din, Bralno društvo Ruše 300 Din, Podružnica sv. Cirila in Metoda Ruše 400 Din, Prosvetno društvo Ruše 300 Din, Streška družina Ruše 400 Din, Ruški fantje 300 Din, Sokol Ruše 200, Železoprometna družba 200 Din, odborniki socialnega odseka so nabrali 1699 Din, šolski otroci so nabrali 744 D, posamezniki so darovali 450 Din. Razno blago so dali: Tekstilna tovarna Ruše, Doctor in drug v Mariboru, konzumno društvo v Rušah. Za na-

»Ali ne bi Anzanu tudi povedala?»

»Ne, ne, ne morem,« se je žena razburila. »Nikoli mi ne bi odpustil. Za ves svet mi ni; le tega ne, da bi me moj pob zamrzal, le tega ne!«

»Ali naj mu jaz povem? Bo vsaj vedel, pri kom je za jagra.«

»Poskusi mi to! Če le besedo zineš, te prekolnem in urečem do devete martre.«

»Zakaj potem si mi vse to povedala?»

»Le zato, da veš. Skrivnost se ne sme izgubiti. Nekdo jo mora ohraniti.«

»Ah, zdaj vem! Ko umreš, naj bi jaz Anzanu povedal!«

»Ne bom umrla — še dolgo ne. Boš ti prej umrl kakor jaz. Toda preiseži mi, da ne črhneš nikomur ne besede o tem!«

»Tiho bom kakor dežnik, kadar je zaprt.«

»Ah, ko pa tega odpreš, se ti bo tudi gobec razčesnil in odprl, ali, butelj?«

»Če ti streha ni po volji, tedaj bom pa tiho kakor kukujca v šentkatarinjem.«

»Tiho mi bodi in molči ko grob!«

»Nikomur ne črhnem o vsem, kar si mi povedala.«

»To mu lahko rečeš, da mu pustim hišo in vse, kar imam. Če pa še kaj več počenčáš, tedaj naj ti jezik v goltancu zamrzne! Varuj se mojih urokov!«

Možic ji je prestrašeno pogledal v oči in je stegnil roki, kakor da odpira dežnik, da bi se ubranil njenih rotitev in urokov. Dejal je plaho:

»Cenca, ali bi še kaj?«

»Da! To: pojdi!« je rekla rezko.

»Saj že grem. Nekaj te še prosim. Vzemi koga k sebi! Bolna si. Če se ti kaj pripeti, nimaš nikogar blizu.«

»Jaz nisem bolna in meni se ne pripeti nič. Če mi bo koga treba, bom že povedala... Ne zabi, kar sem ti rekla! Zdaj pa pojdi!«

Odprla mu je in ga stiščala skozi duri. V sosedni sobi je besno zalajal pes.

Ko je Gašpar počasi migal proti domu, se je venomer stresal, prav tako, kakor da ga je brez strehe ujela huda ploga.

Cenca pa se je sesedla v naslonjač in je jela stokati in tožiti:

»Vse zaman! Vse! Vse! Mislila sem, Gašparju, temu bom mogla danes vse povedati. Pa ne morem, ne morem! Ne gre mi z jezika in ne gre. Prepozno je, več ko dvajset let je prepozno. Prav tega, tega najhujšega ne smem, ne morem nikomur povedati. Ko bi to prišlo na dan, na sramoto me postavijo, čez trg me zavlečejo, s kamni me pobijejo. Ojoj, ojoj!«

nacionalističnim četam neki miličnik s posebnimi svojevratno »uniformo«. Oblečen je bil, kakor bi bil namenjen na kake višjo družabno prireditve, namreč v frak, s cilindrom na glavi.

Plinska maska z zračno črpalko

Holandski listi poročajo o izumu neke amsterdamske tvrdke za izdelovanje plinskih mask. Pri njenih novih maskah se dihalni zrak ne vdihava skozi filter z močjo pljuč, temveč s pomočjo ročne črpalke. Te maske so posebno pripravne za starejše osebe in otroke, ki so jim dosedanje maske pri dihanju delale pogostoma težave. Poskusi, ki so jih napravili v bolnišnici Rdečega križa v Haagu, so bili baže zelo uspešni.

(Dalje sledi.)